

Nógrádi Gergely NYAU!

(Előzmény: Pali nagynénje, Vilma, orvos. Afrikát járja, és árva gyerekeken segít. Karácsony táján meg szokta látogatni öccse családját. Most is éppen ez ügyben telefonál☺)

„– Vilmama! – kiáltott Emmike.

– Igen, drágám?

– Én úgy szeretlek, mintha dézsából öntenék!

/.../

Vilmama megköszöri a torkát, és így szól:

– Emmikém, ezért a vallomásért viszek neked valami csodálatos ajándékot.

Most Emmike vesztette el a hangját.

– Igazi nagy karácsonyi meglepetés lesz! – tette hozzá a nagynéni

– Egy majom? – csapott le a szavaira a kislány. – Jaj de jó, egy kismajom! Milyen régen ígéred már, Vilmama!

– I... igen... Elég... régen.

Pali, szokása ellenére, izgatottan félretolta a hűgát és kikapta a kezéből a telefont.

–Tényleg idehozol egy igazi majmot? – kérdezte hitetlenkedve.

– Baj?

– És ha betegséget terjeszt?

– Hú de mufurc vagy ma, legkedvesebb unokaöcsém! Akkor ne vigyem?

*

Emmikét gyermeki félelem szállta meg, Palit pedig egyenesen rémképek üldözték. Miféle szörnyű lény rejtőzhet a vendégszoba sötétjében? Milyen gyűlöletes teremtmény riogatja a Szilas családot?

Emmi az anyja ölébe mászott, majdhogynem vacogott a foga. Pali is szívesen bújt volna az apjához, ám a büszkesége erősebb volt a félelménél. Egy tapodtat sem tágitott. Jöjjön, aminek jönni kell.

Jött. Lassan, tipegve közeledett, félig Vilmama háta mögé bújva. Alacsony volt és puhaleptű. Amint feltűnt a vendégszoba ajtajában, szeme sárgán felizzott a nappali félhomályában. Emmike minden ízében reszketett. Egy hófehér lepel közeledett a konyha felé, tetején egy fekete gömbbel.

Szilas apuka idegesen rágt a bajsját. „Micsoda csacsiság!” – fortyogott magában, de egy szót sem szólt hangosan.

Pali ösztönszerűen hátrált néhány lépést, majd megkapaszkodott az asztal szélében, és várt. Most már értette, miért sikoltott az anyja éjszaka. Akkor érkezhetett meg Vilmama, hóna alatt ezzel az akármivel. Ijesztő egy látvány, annyi szent!

A hófehér lepel hangtalanul osont Vilmama nyomában, s tetején a gömbből még mindig csak a mandulavágású szempár világított elő: két félhold a fekete égen.

Aztán váratlanul megtorpant. Egyetlen lépést kellett volna még tennie, hogy fény vetüljön alakjára, de mintha habozott volna megtenni azt az egy lépést. Ott állt a lepel a konyha küszöbén, lebegve padló és mennyezet között.

– Csicsi – fordult felé Vilmama hívogatón. – Gyere!

Érdes, tompa hang volt a válasz.

– Csicsi! – topogott a nagynéni bátorítón, és megragadott valamit a sötétben. Bizonyára annak a Csicsi nevű valaminek a kezét.

Húzni kezdte.

S akkor egyszerre előtűnt az árnyékból két csöppnyi pucér fekete láb, majd két vézna fekete karocska, végül pedig, a fehér lepedővel borított test fölött kirajzolódott egy zavarba ejtően szabályos, titokzatos szépségű koromfekete arc. Egy afrikai kislány arca.

Emmike számára olyan váratlan volt a meglepetés, hogy önkéntelenül felsikoltott, s azzal a lendülettel mindjárt tátva is maradt szeme-szája.

*

Emmike is reszketve topogott.

– Bárcsak olyan vastag bundám volna, mint a pénzmatuloknak! – nyöszörögte, miközben szüntelenül citeráztak a fogai.

Ekkor Csicsi felemelkedett a szánkóról, és néhány lépést tett előre. Lehajolt, gallyakat keresett. Pali odaugrott segíteni, s hamarjában mutatós kis gúlát raktak a száraz fadarabokból.

– És gyufát is hoztatok? – kérdezte fejét csóválva Kárpica.

Csicsi az égre nézett, szemei természetellenesen fénylettek. Távolabb tolta Palit a gúlától, s halkán mormolni kezdett. Aztán óvatos, kimért mozdulatokkal ősi törzsi táncba kezdett. Kecsesen ringva, apró léptekkel körbejárta a gúlát, míg lassan mély bódulatba nem esett. Szemei fennakadtak, csikorgatta a fogát, félelmetes sziszegő hangot hallatott. Így festhet, amikor az őserdei népek állatösökkel, holtak lelkeivel, vagy éppen segítő szellemekkel érintkeznek.

Paliékon kezdett elhatalmasodni a félelem. Csicsi egyszerre metsző, hangos rikoltással a gallyak felé fordult. Egész testében remegett, amikor magasba rántotta a kezét. Abban a pillanatban vörössárga lángok csaptak fel a gúlából, és fekete füstkígyó indult tekergőzve az ólomszínű égboltra.

Csicsi kimerülten összecsuclott. Pali és Kárpica odaugrottak, hogy felemeljék a hóból és a szánkóra ültessék. Néhány pillanat múlva a lány már mosolyogva nézett Emmikére.

– Melegedhet most kicsi gyerek – mondta a tűzre mutatva. Emmike megrökönyödésében egy szót sem szólt, csak közelebb húzódott a lángokhoz, és előre nyújtotta a kezét. Hirtelen erősebbé vált a narancsszínű fény, s a levegő is felforrósodott Paliék körül.”